

[Lars P. Jensen.]

følgende ord skal læses som to ord: „efter liberaliseringen“. Rettelsen vil blive foretaget i tillæg B.

Tholstrup: Under lovforslagets første behandling lovede den højtærede minister, at enkeltproblemer ville blive drøftet i udvalget. Af udvalgsbetænkningen fremgår det imidlertid ikke, hvilket resultat man er kommet til vedrørende sømændenes lige ret med andre borgere i landet til efter tjeneste i udlandet at kunne hjemtage motorkøretøjer, som de har ejet i udlandet, på samme måde som, skal vi sige, landkrabber.

Den højtærede minister er også minister for søfart og burde derfor sørge for, at sømændene får deres ret på lige fod med andre. Jeg hører gerne, om spørgsmålet har været drøftet i udvalget, selv om det ikke er omtalt i betænkningen, og hvilket resultat man i så fald er kommet til, eller om den højtærede minister har andet at bemærke end det, der har været fremme i udvalget.

Det er slået fast, at vareforsyningsloven koster hundreder af millioner kroner i tab for landet som helhed, at den er et ganske ubrugeligt apparat til at sikre kronens købekraft med, og at den er et ganske ubrugeligt apparat til at skabe valutabalance med. Af disse tre vægtige grunde kan vi ikke stemme for lovforslaget, men ønsker loven afviklet straks. Imidlertid hindrer krigeriske forviklinger og blokade for en tid Danmark i at få tilstrækkelige forsyninger af olieprodukter, og vi har derfor stillet et ændringsforslag, der, hvis det vedtages, giver mulighed for at regulere forbruget af olieprodukter på en hensigtsmæssig måde i det kommende halvår.

Anker Lau: Siden dette lovforslags første behandling er der faktisk ikke sket noget. I udvalget har vi fået besvaret en række spørgsmål, og så fik vi i øvrigt i sidste uge besked om, at nu skulle lovforslaget gennemføres; nu skulle vi have juleferie. Hele

den så ofte lovede gennemgang af de bundne lister og de importforbudte og importbebrændede varer, hele prisspørgsmålet vedrørende disse varer, hele diskussionen om bilhandelen og om dollarpræmieringen blev simpelt hen skudt til side og udsat til næste år; når loven endnu en gang er forlænget, ja, så kan vi tale videre om alle disse ting. Men der kan jo nok være nogle af os, der har deres tvivl om, hvorvidt dette vil finde sted.

Under disse omstændigheder havde vi ikke andet at gøre end igen i år at stille de ændringsforslag, som vi sidste år stillede sammen med de konservative, dog med den ændring, at der tages hensyn til den bemyndigelse, der nu engang må til, for at de rationeringer kan udfolde sig, som vi er midt i. Der er vel nok dem, der i denne anledning vil sige, at det var da godt, vi ikke fik disse bemyndigelser afskaffet noget tidligere, således som vi i øvrigt år efter år har ønsket det. Jeg kan vel ikke sige andet til dette, end at når bemyndigelser af denne art bliver nødvendige, vil ethvert folketing give enhver regering det, der skal til, men at man formentlig ikke i al almindelighed behøver en permanent midlertidig lov, der jo til næste år kan fejre sit 25 års jubilæum.

Foruden disse ændringsforslag, som der jo ikke er enighed om, er der den i ændringsforslag nr. 2 foreslåede ændring til § 14, som der er enighed om, og som går ud på, at kommunerne helt eller delvis kan få dækning for udgifter, der påføres dem ved rationeringerne, hvad der i øvrigt er gjort rede for af den ærede ordfører for udvalget.

Jeg skal ikke sige ret meget mere om selve loven. Den er en harmonika, hvis musik helt og fuldt afhænger af dem, der spiller på den. Loven kan bruges, og den kan misbruges; man kan liberalisere, og man kan lade være med at liberalisere. Den kan bruges til beskyttelse under maske af valutabesparelse. Jeg føler mig overbevist om, at der er mere beskyttelse og politik i denne lov, end der er valuta.

Vi erkender imidlertid i dag, at loven —